

1.

‘Ergens komt een kind vandaan’,
zingen wij in een bekend lied,
‘van ver, van buiten, zonder naam.
Het is nog niemand, spreekt geen woord,
heeft van de dood nog niet gehoord . . .’

‘Uit de moederschoot getrokken
zegt de dichter van psalm 22
beginnen wij onze levenstocht:
zeventig jaar, tachtig als we sterk zijn.
Onmiddellijk bij onze geboorte
worden wij door zorgzame handen opgevangen,
gewassen, gezalfd, gestreeld en gezoend
en . . . wij krijgen een naam: ‘Jij! Mens ben jij!
zo zul je heten voortaan’.
Liefde maakt een mens van ons.
Uit de vertrouwde moederschoot belanden wij
in handen die zich over ons ontfermen.

2.

Vanouds werd de intrede in het religieuze leven
gezien en ervaren
als een nieuwe geboorte.
Het is afscheid nemen uit de vertrouwde schoot
van familie en vrienden,
toekomstplannen opgeven
en gehoor geven aan een stem
die je naar buiten roept.
. . . een onbekend land in
Aldaar vragend
zal ik aankomen,
daar waar het leven klinkt
een klare zuivere toon
in de stilte?

(Dag Hammarskjöld)

Bewogen in God en bewogen om mensen
baan je je een weg
ver van huis
en van mensen die je liefhebt.
Maar zoals bij de eerste geboorte
zijn er ook nu mensen
die je opwachten
en zeggen:
Fijn, dat je gekomen bent.
Vergeet wat achter je ligt
en begin een nieuw leven.

Ontvang deze ring van de trouw
en dit kruis van de liefde,
als tekens van de weg die
je zelf, met ons, wilt gaan.
Word zuster van ieder die je op je weg
zult tegenkomen.

3.

En dan ga je op weg.
Zeventig jaar, tachtig, volgens de psalmist.
Maar voordat je er erg in hebt,
ben je 90 jaar, 95 jaar onderweg.
Soms verlang je naar de dood,
omdat je voelt,
dat het leven zwaar wordt,
maar vaak trekt het leven
meer dan de dood.
Want denk je: Hoe zal dat zijn?
Opnieuw geboren worden?
Het voelt als geboortepijn.
Loslaten, meegeven met de wind,
vertrouwen dat je opgevangen wordt.
En weer staan lieve mensen om je heen.
Ze wassen, zalven en strelen je
als toen, toen je pas geboren was.
Ze zeggen: 'Ga maar! Het is goed!
Wees niet bang! Ga naar het licht.'

4.

Wij weten niet, hoe en waar dat zal zijn,
maar wij houden vast
aan dat licht.
Wij willen als zusters van JMJ
zoals bij de intrede in het leven
en bij de intrede in onze gemeenschap
onze gestorven medezuster
vergezellen in het duister van de dood
op weg naar het eeuwige licht.

Op de dag van de uitvaart
brengen wij haar
naar het midden van de kapel
en omringen haar met licht.
Op deze plaats heeft zij zestig, zeventig
jaar geleden beloofd
om God gewijd te leven
en als teken van haar toewijding
ontving zij toen haar ring en kruisje.
De ring is versleten en
dun geworden van het dragen.

Het kruisje is beschadigd en ingedeukt,
getekend door het leven.
Bij de offerande neemt de provinciale overste
de ring en het kruisje
die op de kist liggen,
en biedt ze aan aan de voorganger
met de woorden:
'Meer dan zestig jaar geleden
legde zuster Scholastica
haar tijdelijke geloften af
in deze kapel in Mariënburg.
Als teken van toewijding aan God
en aan de mensen
heeft zij toen deze ring en dit kruisje ontvangen.
Nu haar tocht hier op aarde voltooid is,
en zij voor het laatst in ons midden is,
wil ik deze tekenen
van haar trouw en toewijding
aan u overhandigen.
Mogen deze ring en dit kruisje
die zij zoveel jaren heeft gedragen,
samen met dit brood en deze wijn,
onze gaven aan God zijn,
als dank voor haar
en ons leven hier op aarde.

De voorganger neemt ze aan en biedt ze
met brood en wijn aan God aan terwijl hij
de woorden uitspreekt:

Gezegend zijt Gij, God,
Schepper van al wat leeft.
Als gaven bieden wij U
dit brood en deze wijn,
vruchten van de aarde,
werk van onze handen.
Als gaven bieden wij ze U aan,
samen met dit kruisje
en deze ring van zuster Scholastica,
en met alle liefde en genegenheid
die van haar zijn uitgegaan.

Aan het eind van de viering begeleiden wij onze
medezuster onder het zingen van het 'In Paradisum'
naar buiten, naar haar laatste rustplaats.
De dodenliturgie troost ons met rituelen en woorden over
tranen die uitgewist zullen worden, over lijden
dat voorbij is en over engelen die ons zullen begeleiden
naar het paradijs. Zij bieden ons geen enkel houvast in
ons denken over leven en dood, maar troosten ons op een dieper niveau,
en sterken ons om onze weg te vervolgen.

Zr Laetitia Aarnink